

hverken landvæsenstretterne eller amtsrådet som sådant en særlig sagkundskab.

Landsvæsenkommissionen vil derfor almindeligvis antage en sagkyndig, der ikke er medlem af kommissionen, som bistand, hvilket naturligvis i sig selv medfører en udgift. Denne sagkyndige er alene rådgiver for kommissionen som sådan. Uafhængigt heraf vil der være behov for rådgivende ingeniørbistand til at iværksætte og foretage forundersøgelser, projektering og tilsyn med arbejdets udførelse på linie med, hvad der er nødvendigt til andre typer af anlægssager. Men udgifter af denne art er ikke afhængig af den administrative sags behandlingsform.

Nogle amtskommuners tekniske forvaltninger vil have et vist kendskab til dette sagsområde, men det vil næppe være tilfredsstillende generelt at forudsætte, at fornøden generel viden og erfaring på dette specifikke felt er disponibel i amtskommunerne.

Imidlertid: Disse opgaver kan ikke formodes at blive bedre løst ved at benytte landvæsenstretterne end ved at benytte tilgængelig administrativ og teknisk ekspertise inden for det almindelige administrationsapparat.

Hvad angår skønnet om, hvorvidt og da i hvilket omfang der bør gøres en indsats for at imødegå havets skadegørende virkning, består dette som nævnt i en afvejelse af navnlig tre forhold: risikoen størrelse, omkostningernes størrelse og de beskyttende værdiers og interessers størrelse.

Til at løse denne opgave synes amtsrådet at være et mindst ligeså godt forum som en landvæsenkommission, vel snarere et bedre, nemlig af to grunde. Dels har et amtsråd en betydelig bredere sammensætning og en bredere indfaldsvinkel til en bedømmelse af sagen end en landvæsenkommission. Det er her tilstrækkeligt at henvise til amtsrådenes omfattende funktioner på planlægningsområdet og naturfredningsområdet. Dels er arten af de interesser, som en kystbeskyttelse i dag kan tjene, meget bredere, end digeloven og kystsikringsloven har for øje, jfr. de indledende bemærkninger ovenfor. Det er ikke kun et spørgsmål om at tilgodese en beskyttelse af bestemte ejendomme, men der kan være tale om en ønskelig bevaring af et kystlandskab som sådant for at tilgodese et videregående interessefelt. Valget af landvæsenstretterne som besluttede organ havde sit naturlige udgangspunkt deri, at der skulle foretages en bedømmelse af en rent økonomisk interesse hos en række – i princippet sidestillede – private grundejere. Den opgave, der nu foreligger, vil som sagt kunne være væsentligt mere sammensat, og til ud-

øvelse af det til løsningen heraf nødvendige skøn må amtsrådet anses for velegnet.

Disse sidste betragtninger har til dels også gyldighed i relation til omkostningsfordelingen. I det omfang, hvori denne består i en fordeling mellem interesser af forskellig art – egentlig ejendomsbeskyttelse vejet op mod strandlandskabets bevaring af hensyn til almene interesser – , vil amtsrådet antageligt være et mere hensigtsmæssigt forum at henlægge denne skønsopgave til end landvæsenstretterne. Omkostningsfordelingen i snævrere forstand mellem direkte beskyttede ejendomme vil normalt ske ud fra visse objektive kriterier som de beskyttede ejendommers kystlængde, værdi og afstand fra havet. Selvom landvæsenstretterne er egnede til at løse denne opgave, er der omvendt intet i vejen for, at den kan løses på tilfredsstillende måde indenfor det almindelige administrationsapparat. Eksempelvis kan nævnes, at det er kommunalbestyrelsen, der fordeler omkostningerne ved spildevandsanlæg i henhold til miljøbeskyttelseslovens § 27, og at vejbestyrelser påligner vejbidrag i henhold til vejbidragsloven.

For at henlægge kompetencen på dette punkt til et organ i det almindelige administrative system taler også, at der i betragtning af de almene interesser, som en kystbeskyttelse i nutiden kan tjene, kan være anledning for kommuner og amtskommuner til at bidrage til foranstaltninger til kystens beskyttelse. En samlet vurdering af sagen inden for det almindelige, administrative system fremstår også derfor som en hensigtsmæssig løsning.

Hvad endelig beslutninger om ekspropriation af arealer eller rettigheder angår, træffer amtsråd og kommunalbestyrelser i talrige tilfælde beslutning om ekspropriation uden særlig kommissionsbehandling. Det er tilstrækkeligt at nævne ekspropriation til veje og ekspropriation i henhold til lov om kommuneplanlægning.

Resultatet af disse betragtninger er blevet:

En rationel og fuldt forsvarelig behandlingsform af dige- og kystsikringsager vil kunne opnås, selv om sagerne ikke behandles for landvæsenstret. De beføjelser, som landvæsenstretterne er tillagt i henhold til de gældende love, vil kunne overføres til amtsrådene. Dette foreslås gennemført ved den lov, som der her fremlægges forslag til.

Ved den nærmere tilrettelæggelse af fremgangsmåden for sagerne behandling vil det være nyttigt at skelne mellem en indledende, foreløbig behandling og den egentlige beslutningsfase.

Der bør være mulighed for, at der på en relativt ukompliceret måde på et rimeligt kvalificeret grundlag kan skabes en debat om det ønskelige og